

CRISTOS SAU MAMON

„Lucrați nu pentru mâncarea pieritoare, ci pentru mâncarea care rămâne pentru viața veșnică și pe care v-o va da Fiul Omului; căci Tatăl, adică Dumnezeu, pe El l-a pecetluit.” — Ioan 6:27.

Învățătorul nostru a indicat potrivit calea ce duce la moștenire împreună cu El, calea ce duce la natura divină și nemurire, ca o cale „îngustă”; El a afirmat că aceasta nu este numai o cale care are o poartă, a cărei intrare este legată de multe greutateți, ci că această cale va fi recunoscută ca o cale îngustă de către accia care au intrat și continuă pe ea. Cuvântul „îngust” exprimă exact gândul propriu-zis. Aceasta înseamnă un drum sau o cale care are restricții. Cei ce intră pe această cale sacceptă ei înșiși să se pună sub aceste restricții, a renunța la anumite libertăți și obligându-se la un anumit fel de purtare în viață. Noi înțelegem acest cuget mai bine dacă ne gândim la o potecă îngustă, pe care se află multe pietre, capcane acoperite și anumite obstacole, care produc multe greutateți umblării pe el. Pe această potecă nu este mult loc liber pentru a te depărta. Persoana este îndemnată să privească numai înainte și să se grăbească, eliberându-se de toate dorințele și poftele sale dorind mult să ajungă la sfârșitul acestui drum îngust. Se poate observa un mare contrast, dacă ne imaginăm o cale lată, o șosea ușor de mers pe ea. Ea este atât de lată încât cineva cu greu ar putea să-și dea seama de vreo limitare. Aici există diferite centre de atracție și obiecte de interes și omul aleargă pe ea în deplină libertate, îndreptându-și interesele și atenția la un oarecare punct, umblând după plăcerea sa. O astfel de viață este o viață de sine mulțumită, este viața omului natural. Aceasta este numită de Domnul ca o cale lată care duce la piere; asta înseamnă că este calea care duce la stricăciune și moarte și atâta vreme cât omul rămâne pe această cale, el merge în direcție opusă cu direcția drumului care se numește drumul vieții.

Examinarea poporului lui Dumnezeu

Calea îngustă, al cărui sfârșit este viață veșnică, dimpotrivă, este o cale a tăgăduirii de sine, care înseamnă a renunța la libertățile și privilegiile omului natural. Aceasta este o viață a purtării crucii. Acestea sunt încercările care se pun asupra acelora care au să fie părtași ai naturii divine și ai Împărăției cerului. Lumea nu a cunoscut viața sfinților, fiindcă ea n-a fost în stare să cunoască punctul de vedere divin al credinței. De aceea lumea are în general dispreț și sfidare pentru adevărații urmași ai lui Cristos. „Nu vă mirați”, a zis Isus, „dacă lumea vă urăște. Voi știți că ea m-a urât mai întâi pe Mine decât pe voi”. Această stare continuă până în zilele noastre.

Încercarea care este pusă asupra poporului lui Dumnezeu în toate felurile, a fost o încercare aspră și întotdeauna a trebuit ca ei să-și mențină statornicia deciziei a urma și a persevera prin reputație rea sau bună în mijlocul unui neam strâmb și sucit printre care trebuie să strălucească ca o lumină în lume.

Deși, față de trecut, noi trăim într-un timp de mare progres, în care influența luminătoare și civilizația a produs multe schimbări, totuși spiritul lumii nu s-a schimbat. Întunecimea spirituală nu este înlăturată din lume, iar condițiile de a fi primit de Dumnezeu sunt tot acelea ca și atunci când au fost vestite de Isus și de apostolii Săi. Este aceeași cale îngustă pe care se poartă crucea și „semnele morții Domnului Isus”.

Primejdii în zilele de pe urmă

În timp ce în unele privințe cursul creștinului se pare mai ușor ca mai înainte, totuși, dacă privim împrejurările, vedem că greutatețile nu sunt mai puține. Mai degrabă noi observăm că credincioșii de astăzi sunt expuși la anumite pericole și primejdii cu care sfinții din timpurile vechi nu s-au confruntat. Creșterea mare în cunoștință în toate domeniile, dezvoltările remarcabile și realizările omului, invențiile zilelor noastre, toate acestea servesc cu mult mai mult la întreținerea spiritului omenesc pentru a-i dăruia distracție, putere și plăcere, decât a fost vreodată cu puțință la generațiile dinainte. Și așa cum cunoștința lumii despre Dumnezeu și credința ei în Dumnezeu nu sunt mai mari ca în trecut, aceasta înseamnă că spiritul lumesc, spiritul câștigului, al mândriei, al plăcerii și a străduinței după desfătări, a crescut neînchipuit de mult. În continuu observăm cursul lacom în toate părțile de a ajunge aceste noi plăceri în toate direcțiile. Omenirea se ostenește după „mâncarea pieritoare”. Toate aceste împrejurări stau în legătură cu zilele din urmă ale acestui Veac, când Biserica își termină cursul ei; într-un timp, în care Domnul a văzut de bine să îngăduie o confuzie generală și multe doctrine ciudate și contradictorii, învățături și idei care se lătesc în poporul Său mărturisit. Într-adevăr acestea sunt timpuri primejdioase, după cum au fost prezise pentru zilele din urmă.

„Cei ce vreau să fie bogați”

Isus a zis: „Voi nu puteți servi și lui Dumnezeu și lui Mamon”. Probabil că nici o altă perioadă din istoria lumii n-a avut nevoie de sfatul acestui cuvânt ca timpul nostru. Spiritul timpului nostru se pare că conduce direct la serviciul lui Mamon — la bogăție, la avantajele și comoditățile pământești. Ajungerea răsplății lui Mamon se pare a fi scopul principal al vieții, căreia toate alte interese îi servesc în măsura în care creștinătatea este molipsită de acesta. Dacă ne uităm în Estul îndepărtat, vedem că acolo nu este așa mult din acest spirit. Milioanele din India și China manifestă cu mult mai multă mulțumire în ignoranța lor, decât milioanele creștinătății cu marea lor cunoștință. Cunoștința evident nu aduce pace, fericire și mulțumire. „Temerea de Dumnezeu cu îndestulare este un mare câștig”.

Ceea ce este cunoscut este că progresul civilizației, în multe privințe este bun și excelent, dar acest progres are o mulțime de motive rele. Motivul progresului modern este egoismul, serviciul lui Mamon și anume într-o măsură crescândă. Nu ne putem închipui că lumea civilizată, care spiritual este trezită, dar neregenerată în inimă (adică nu are Spiritul lui Dumnezeu, Spiritul Sfânt, Spiritul iubirii), în condiția ei prezentă ar putea fi condusă de un alt spirit decât de acela de care este stăpânită acuma — spiritul egoismului, spiritul lui Mamon. De aceea noi nu suntem surprinși când în tot locul vedem un curs și o străduință lacomă după bogăție, onoare, care onoare aduce cu sine adeseori bogății financiare. Spiritul egoismului duce pe milionari la activitatea și întrebuințarea ocaziilor sale de a strânge nu pentru că el are nevoie de mai mult, ci pentru că este plin de spiritul lăcomiei, de spiritul lui Mamon; de același spirit de care este plin și meseriașul, care se ostenește ca din venitul său modest să-și aranjeze pentru el și familia sa o casă mică și strictul necesar. Mulți din aceștia aspiră la bogăție și prin experiențe află adevărul cuvintelor apostolului: „Cei care vor să se îmbogățească (fie că ajung scopul străduințelor sau nu, dacă au voința, spiritul lui Mamon), dimpotrivă, cad în ispită, în cursă și în multe pofte nebune și periculoase (dorințe și obiceiuri), care cufundă pe oameni în ruină și în distrugere. Căci iubirea de bani (spiritul lui Mamon) este o rădăcină a tot felul de rele și unii care au umblat după ea au rătăcit de la credință (fiindcă în timpul acesta au oprit spiritul iubirii și al înțelepciunii de sus, și au pierdut Spiritul adevărului cât și cuvântul adevărului și al credinții) și s-au străpuns singuri cu multe dureri”. — 1 Timotei 6:9, 10.

În ce constă deosebirea?

Ne este imposibil să ne citim unii altora inimile și să știm sigur unii cauza principală a activităților lor și de aceea poporul Domnului este probabil rău înțeles din partea lumii. Copilului lui Dumnezeu îi este poruncit „să nu fie leneș în sânge, ci fierbinte în spirit, servind Domnului”. Lui îi mai este poruncit să se îngrijească de lucrurile necesare pentru cei care depind de el; astfel cerându-i-se să lucreze pentru pâinea de toate zilele, el vine în atingere cu alții care nu sunt concepuți de Spiritul Sfânt și la care cauza principală a activității lor este iubirea de bani, Mamonul. Este posibil ca din punctul de vedere al lumii să fie greu a recunoaște deosebirea în spirit a acestor două clase, deoarece amândouă sunt active, energice, răbdătoare și perseverente, și amândouă sunt plătite la sfârșitul săptămânii cu aceeași leafă. Astfel amândouă pot fi văzute din partea lumii ca servitoare ale Mamonului. În ce constă deci deosebirea? Care sunt servii lui Dumnezeu? Și cum îi putem noi cunoaște?

„După roadele lor îi veți cunoaște pe dânșii”, a zis Învățătorul nostru. După ceea ce se va întâmpla cu leafa câștigată din lucrul făcut; avem singura dovadă exterioară de a putea cunoaște motivul muncitorului. Dacă, câștigul muncii se strânge numai în averi, sau în bancă, sau în provizii, sau dacă se folosește mai mult decât trebuințele vieții pentru mulțumirea cărnii cu băuturi și cu mâncări sau cu altfel de mulțumiri de sine, sau în scopuri rele, atunci singura concluzie înțeleaptă va fi aceea, că această persoană a fost condusă în activitatea sa de spiritul egoismului, și că ea este o slugă a lui Mamon. Iar dacă pe de altă parte, câștigul după lucrul făcut se întrebuințează pentru nevoile vieții, în mod binevoitor în serviciul Domnului, în serviciul poporului Domnului, în „distribuindu-le pentru nevoile sfinților”, temporale sau spirituale, sau pentru nevoile „creaturii gemânde”; dacă prisosul banului se folosește în felul acesta, atunci deducția rezonabilă este că muncitorul nu a fost condus de spiritul lui Mamon, de spiritul egoismului, ci de Spiritul Domnului, de Spiritul iubirii, fiindcă întrebuințarea banilor săi în serviciul Domnului este o dovadă pentru motivul și intenția sa.

Violența spiritului lui Mamon

Această simplă regulă (cu care toți ne putem examina pe noi înșine chiar dacă nu putem măsura pe alții prin aceasta, prea corect) pare să ne arate că majoritatea omenirii sunt servii egoismului, servii lui Mamon, și nu servii lui Dumnezeu, a căror scop principal în viață, după ce și-au procurat lucrurile decente și oneste pentru ei și acci ce depind de ei vor folosi lucrurile avute pentru glorificarea lui Dumnezeu și binecuvântarea tovarășilor

lor. Să dea Dumnezeu ca fiecare care a fost botezat în numele Domnului, să se judece foarte atent în această privință, să-și examineze motivele și metodele sale și conform acestor învățături să hotărască el însuși al cui serv este — un servitor al egoismului și al lui Satan, sau un servitor al iubirii și al lui Dumnezeu.

Prin cuvintele precedente nu se dă de înțeles că pentru careva din poporul Domnului ar fi nedrept să aibă casa sa, sau să se bucure de conforturile vieții, sau să se îngrijească în mod înțelept pentru ziua viitoare, cu intenția de a se îngriji de trebuințele familiei, după cum el vede că ar fi voia Domnului în ceea ce-l privește pe el și mijloacele încredințate lui. (2 Corinteni 8:21) Dar ar fi o mare greșeală pentru copilul lui Dumnezeu, când ar judeca, că el nu poate întrebuința nici un ban în serviciul Domnului și al semenilor săi, până când nu va ajunge un câștig anumit în viață. Oricine adoptă această eorie și acest plan aproape sigur cu timpul va recunoaște, ajungând la câștigul dorit, că el este cucerit de spiritul lui Mamon, și că este mai puțin mulțumit decât oricând și că a pierdut așa de mult din Spiritul Domnului, spiritul iubirii și al generozității, că el are puțină dispoziție de a-și consacra puterea pentru ceva ce nu va servi comodității și mulțumirii sale personale și scopurilor sale egoiste. Și dacă acela, care câștigă pe an 1.000\$ va avea spiritul evaluat, desigur că el va fi binecuvântat de în activitatea sa, și aceasta este adevărat și pentru cei ce câștigă și numai 100\$ pe an. Acesta este cazul chiar și atunci când el ar avea greutate în ajungerea celor necesare vieții; el va fi binecuvântat în inimă, în spirit, în minte, dacă el se tăgăduiește pe sine și jefeste ceva din îndestularea și comoditatea sa pământească, pentru a duce Domnului o jertfă de mulțumire.

Înconjură gândurile îngrijorătoare

Argumentul mare pe care adversarul îl folosește ca să recruteze servii lui Mamon și să-i determine pe servii lui Dumnezeu să servească lui Dumnezeu și lui Mamon, este frica: Frica de cele trebuincioase vieții, frica de nenorocire. În lecția dată de Isus în Matei 6:25-34, el începe cu această trăsătură, îndemnând pe ucenicii săi în mod serios să nu fie ușuratici, nepăsători și fără nici o grijă cu privire la mâncare și îmbrăcăminte, după cum s-ar părea că aceasta se arată în versetul 34, ci să fie liniștiți: nu fricoși și plini de teamă și neliniștiți cu privire la ziua de mâine și afacerile ei. Plugarul, când ară pământul, și sămănătorul când împrăștie sămânța, se îngrijesc pentru ziua de mâine într-un mod drept și permis, care este aprobat de Dumnezeu. Dacă ei sunt copiii lui Dumnezeu, ei trebuie să are și să samene cu nădejde și să aștepte recolta cu nădejde și să se încreadă că dacă Domnul ar îngădui ceva insectă dăunătoare sau secetă, prin care osteneala lor ar fi neroditoare, cu toate acestea nu-i va lăsa săraci, ci se va îngriji de ei pe o altă cale. Și ei ar trebui să-și exercite încrederea în bunătatea Sa și să aștepte fiindcă toate lecțiile vieții servesc la pregătirea lor pentru viața veșnică, dacă ei vor fi puși la încercare prin acestea.

Cuvintele Învățătorului, prin care încurajează la încredere și credință în Tatăl ceresc, nu sunt adresate omenirii în general, „copiilor mâinii”, ci a celor care, conform condițiilor legământului Său, au devenit „copii ai lui Dumnezeu”. Acest punct nu poate fi, de asemenea, susținut. Este foarte necesar, ca aceia, care niciodată n-au făcut un legământ cu Domnul, să știe, că făgăduințele și binecuvântările Cuvântului lui Dumnezeu nu le aparțin lor, și nici nu le vor aparține, până la timpul când vor veni la Dumnezeu pe calea hotărâtă de El și vor primi legământul Său conform regulilor așezate în Cuvântul Său. Toate făgăduințele Sale sunt da și amin pentru aceia care sunt în Cristos Isus.

Această clasă, deși este așa de ocupată, chiar așa de activă și de fierbinte în spirit, ca și unul din lume în spiritul său, totuși ea nu are agitația și neliniștea altora, fiindcă atotputernicul Dumnezeu a încheiat cu ei un legământ, conform căruia va face tot ce va fi pentru cea mai înaltă bunăstare a lor, după cum arată înțelepciunea Sa de sus. De aceea ei se pot bucura „în orice situație, în boală, în sănătate, în mizerie sau în prisosul bogăției”.

Caută mai întâi Împărăția lui Dumnezeu

Poporul Domnului în timp ce este activ în afacerile acestei vieți, el nu lucrează pentru lucrurile acestei vieți, ci caută Împărăția lui Dumnezeu; acesta este primul lucru, lucrul principal al vieții și străduinței lor. Dumnezeu a făgăduit poporului Său o parte în O Împărăție eternă care va binecuvânta întreaga lume; și aceste făgăduințe nespuse de mari și de scumpe îi umple inima și mintea și constituie cu iubirea și speranța, cauza principală a fiecărei întrebări în viață. Și în timp ce ei se străduiesc după această Împărăție, ei tot așa se silesc a umbla și după dreptatea lui Dumnezeu, deoarece nici unul care iubește nedreptatea, nu va iubi Împărăția lui Dumnezeu, care va fi dușmana oricărei nedreptăți și oricărui păcat. Și numai aceia, care iubesc dreptatea și care se străduiesc după dreptate sunt în mod adevărat, cei care caută Împărăția lui Dumnezeu și domnia Sa. Un creștin zelos, vânzător într-un magazin, călătorind, a fost odată întrebat: „Ce profesie ai dumneata?” El a

răspuns: „Eu propovăduiesc pe Domnul Isus Cristos și vând obiecte de metal la firma ... pentru a-mi acoperi cheltuielile”. Aceasta este legătura dintre poporul lui Dumnezeu și ocupațiile lor pământești care trebuie să fie recunoscută și trăită de toți care voiesc să câștige premiul.

Domnul nostru ne asigură că, dacă gândul principal al inimii noastre este serviciul Său și înaintarea dreptății și ajungerea Împărăției pe care Dumnezeu a făgăduit-o aceluia care-L iubesc, atunci nu trebuie să avem griji și teamă în ce privește viitorul. Ucenicii Săi vor avea destule probe și încercări zilnic și vor avea lipsă de a se rezema pe brațul Marelui nostru (Cânt. Cânt. 8:5) străduindu-ne să umblăm pe calea îngustă. Fiecare zi își va avea greutățile ei, și de aceea mulțumim lui Dumnezeu pentru făgăduința că îndurarea Sa va fi îndestulătoare în fiecare zi.

Der Herold, 1 Decembrie 1927